

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **Mgr. R. J.**, zastoupeného JUDr. Martinem Čížkem, advokátem, sídlem Korunní 880/101, Praha 3, proti žalovanému: **policejní prezident**, sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2016, č. j. PPR-20710-7/ČJ-2015-990131, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2020, č. j. 6 Ad 7/2016 - 79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Dne 18. 6. 2015 vydal ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy jako služební funkcionář rozhodnutí, jímž byl žalobce propuštěn ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), neboť porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného chování, které má znaky trestného činu zneužití

pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve stadiu pokusu v jednočinném souběhu s přečinem nadřezování podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku. Rozhodnutí o propuštění žalobce bylo prvním úkonem v řízení dle § 184 odst. 2 zákona o služebním poměru.

[2] Žalobcovu odvolání žalovaný jako odvolací orgán rozhodnutím ze dne 13. 1. 2016 zamítl a rozhodnutí služebního funkcionáře potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí o odvolání brojil žalobce žalobou, v níž namítal, že žalovaný se s odvolacími důvody vypořádal nedostatečně a nesprávně. Žalovaný nepřezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v rozsahu všech odvolacích námitek. Žalovaný se vůbec nevypořádal s námitkou procesních vad, zejména s námitkou, že žalobci nebylo umožněno aktivně zasáhnout do řízení. Rozhodnutí služebního funkcionáře bylo vydáno v době, kdy se žalobce nacházel ve vazbě, a měl tedy ztíženou možnost se řádně v plném rozsahu proti tomuto rozhodnutí bránit. Žalovaný se dostatečně nevypořádal ani s námitkou, že žalobce neporušil služební slib. Služebním funkcionářem ani žalovaným nebyly před vydáním rozhodnutí opatřeny potřebné podklady pro rozhodnutí, v důsledku čehož nebyl zjištěn v potřebném rozsahu skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů o zahájení trestního stíhání, resp. rozhodnutí soudu o vzetí do vazby obecně samy o sobě nejsou dostatečným podkladem pro závěr, že se příslušník dopustil porušení služebního slibu zavrženíhodným jednáním, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

[4] Městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[5] Městský soud zdůraznil, že zákon o služebním poměru připouští, aby prvním úkonem vůči účastníkovi řízení bylo doručení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Žalobce měl možnost využít svá procesní práva a na uplatnění procesních práv v řízení o propuštění ze služebního poměru neměla vliv ani vazba.

[6] Městský soud připustil, že v rozhodnutí žalovaného nebyly výslovně vypořádány všechny odvolací námitky, nicméně podle soudu ty námitky, které žalovaný výslovně nevypořádal, nebyly pro zjištění věci bez důvodných pochybností podstatné. Důvodnost vedení trestního stíhání a skutečnosti, které k trestnímu stíhání vedly, v odůvodnění rozhodnutí hodnoceny jsou. Rozhodnutí žalovaného nerozebírá naplnění jednotlivých znaků trestného činu či zdůvodnění, že jednání žalobce bylo zavrženíhodné, to však dostatečně určité a konkrétně rozebírá prvostupňové správní rozhodnutí, které s odůvodněním napadeného rozhodnutí tvoří jeden logický celek.

[7] Rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí vychází nejen z usnesení o zahájení trestního stíhání, ale též z protokolů a úředních záznamů, které v té době byly v trestní věci shromážděny a které jsou součástí správního spisu. Z těchto důkazů pak zjevně vycházel i soud rozhodující o vzetí žalobce do vazby při vazebním zasedání. Vzhledem k tomu, že při rozhodnutí soudu o vzetí do vazby je nutné hodnotit nejen skutkové okolnosti důvodnosti vazby, ale i to, že okolnosti nasvědčují tomu, že jednání má znaky trestného činu a že jej spáchal obviněný [§ 67 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád)], dle soudu tedy podklady, které byly shromážděny a z nichž

pokračování

služební funkcionář vycházel, byly dostatečné. Zjištění, které by bylo opatřeno jiným procesním postupem (např. výsledkem svědků), by bylo nadbytečné.

[8] Městský soud s hodnocením souhlasil i věcně. Žalobce se dopustil trestného činu souvisejícího se svým postavením úřední osoby, porušil trestní zákon a služební předpisy, což musí být veřejností hodnoceno negativně, jeho trestná činnost tak souvisí s jeho tehdejším služebním zařazením policisty.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že služebním funkcionářem ani žalovaným nebyly před vydáním rozhodnutí opatřeny potřebné podklady pro rozhodnutí a v důsledku toho nebyl zjištěn v potřebném rozsahu skutkový stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. Zdůraznil, že jedinými podklady, ze kterých správní orgány vycházely (ve vztahu k údajnému trestnému činu zneužití pravomoci úřední osoby a nadřizování), bylo usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů o zahájení trestního stíhání stěžovatele, usnesení soudu o vzetí stěžovatele do vazby a protokol o výsledku stěžovatele, ve kterém však stěžovatel trestnou činnost popřel. Ostatní dokumenty, které městský soud zmiňuje, se netýkají tvrzeného trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby a nadřizování, nýbrž se vztahují k údajnému trestnému činu krádeže; ve vztahu k přečinu krádeže však byl stěžovatel obžaloby zproštěn.

[11] Stěžovatel má za to, že usnesení o zahájení trestního stíhání, resp. rozhodnutí soudu o vzetí do vazby, nejsou samy o sobě dostatečným podkladem pro závěr, že se stěžovatel dopustil porušení služební slibu zavrženíhodným jednáním, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, jež je možné kvalifikovat jako důvod pro propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Usnesení o zahájení trestního stíhání proti stěžovateli je jen procesním úkonem učiněným v rámci trestního řízení, jehož obsahem je důvodné podezření, že se stěžovatel dopustil skutku v usnesení uvedeného a že takový skutek je trestným činem. Není však důkazem, že se stěžovatel dopustil jednání, pro které má být dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru propuštěn. Totéž platí o rozhodnutí soudu o vzetí stěžovatele do vazby.

[12] Správní orgány nemohou bez dalšího vyjít z provedeného šetření a výsledků dalších obviněných, resp. svědků obsažených v trestním spise. Služební funkcionář, resp. žalovaný je sám povinen takové výsledky a ohledání provést, zachytit je v protokolu a k jejich provedení případně přizvat stěžovatele.

[13] Městský soud se zásadním způsobem odklonil od judikatury, pokud takový postup správních orgánů označil za souladný s právními předpisy. K tomu stěžovatel poukazuje na rozsudky Městského soudu v Praze, č. j. 5 Ad 6/2015 - 73, č. j. 9 Ad 25/2011 - 53

a č. j. 9 Ad 2/2012 - 79, a rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 89/2011 - 134, a č. j. 4 Ads 56/2007 - 61.

[14] Stěžovatel dále namítá, že nebyly splněny kumulativní podmínky pro propuštění příslušníka vymezené § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru.

[15] Stěžovatel zdůraznil, že napadl rozhodnutí žalovaného také z důvodu, že žalovaný, jakožto odvolací orgán, v podstatném rozsahu rezignoval na svoji povinnost řádně se vypořádat s námitkami uplatněnými v odvolání. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal s námitkou procesních vad rozhodnutí služebního funkcionáře ani s námitkou, že stěžovateli nebylo umožněno aktivně zasáhnout do řízení o jeho propuštění ze služebního poměru nebo se jej jakkoliv sám účastnit. Žalovaný se dostatečně nevypořádal ani s námitkou, že neporušil služební slib, resp. že nebyly kumulativně splněny všechny podmínky pro to, aby služební funkcionář mohl postupovat dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Povinností žalovaného bylo se přezkoumatelným způsobem vypořádat se všemi uplatněnými odvolacími námitkami. Stěžovatel namítá, že i v tomto směru je rozsudek městského soudu chybný.

[16] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že byly splněny podmínky pro propuštění stěžovatele ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru a spisový materiál obsahuje dostatečné podklady pro závěr, že stěžovatel svým jednáním tyto podmínky naplnil. Ztotožnil se se závěry rozsudku městského soudu. Žalovaný upozornil na to, že služební funkcionář byl vázán krátkou subjektivní lhůtou, neměl časový prostor ani pravomoci k objasňování trestněprávního jednání. I přesto se služební funkcionář snažil v maximální možné míře dostat své zákonné povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nelze mít důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. Ve věci bylo provedeno patřičné dokazování, přičemž písemnosti z trestního spisu, jejichž obsah byl stěžovateli znám, byly významnými zdroji informací. Žalovaný dále zdůraznil, že usnesení o zahájení trestního stíhání nebylo jediným podkladem pro vydání rozhodnutí ve věci. Ve spise jsou založeny i další listinné důkazy z trestního řízení, zejména protokol o výsledku stěžovatele a usnesení o vzetí stěžovatele do vazby. Žalovaný nezjistil důvody pro skutkové došetření věci.

[17] Žalovaný připustil, že odvolací námitkou týkající se porušení procesních práv stěžovatele před vydáním prvostupňového rozhodnutí se podrobně nezabýval, nýbrž pouze odkázal na část zákona o služebním poměru, která vymezuje specifika „zrychleného“ řízení o propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Vypořádání odvolacích námitek mohlo být důkladnější, nicméně rozhodnutí žalovaného z hlediska zákonnosti ob stojí. Rozhodnutí nepředcházelo nezákonný postup spočívající v krácení procesních práv stěžovatele.

[18] V podaném odvolání nebyl navrhován výslech svědků či provedení jiných důkazů a takový návrh nebyl učiněn ani v průběhu odvolacího řízení. Žalovaný nezjistil, že by stěžovateli bylo v odvolacím řízení odepřeno právo nahlížet do spisu, případně právo navrhopvat důkazy a činit jiné námitky ve smyslu § 174 zákona o služebním poměru. Procesní práva stěžovatel realizoval v rámci odvolání. Stěžovatelovo tvrzení, že v průběhu nalézacího řízení byl ve vazbě, je irrelevantní.

pokračování

[19] Žalovaný upozornil, že k závěru o protiprávnosti jednání stěžovatele dospěly i trestní soudy. Stěžovatel byl za jednání, pro které byl propuštěn ze služebního poměru, konkrétně za trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku spáchaný v jednočinném souběhu s trestným činem nadřezování podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku pravomocně odsouzen.

[20] Ze shromážděných důkazů plyne, že stěžovatel se dopustil zavrženíhodného jednání, které naplňuje znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie, čímž porušil služební slib, a jsou tedy kumulativně naplněny všechny zákonné podmínky pro propuštění stěžovatele ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[22] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[23] V projednávané věci byl stěžovatel ze služebního poměru propuštěn podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, který stanoví, že *příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru*. Pro naplnění uvedených kumulativně stanovených podmínek propuštění dle citovaného ustanovení jednání příslušníka nemusí být nutně sledováno trestným činem v trestním řízení, ale musí jím být porušen služební slib, být zavrženíhodné, způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru a mít znaky trestného činu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 As 87/2014 - 65).

[24] Podle § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru ve znění účinném do 31. 12. 2017 *rozhodnutí o propuštění z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. b) až d) a písm. f) a odstavci 3 písm. c) musí být příslušníkovi doručeno do 2 měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy tento důvod vznikl*.

[25] Podle § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru *účastník má právo a) nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a b) vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění*.

[26] Podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru *služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí*.

[27] Podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru *důkazem je vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje.*

[28] Podle § 180 odst. 4 zákona o služebním poměru *služební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.*

[29] Podle § 184 zákona o služebním poměru platí, že (1) *Zvláštní řízení je zahájeno dnem, kdy ředitel bezpečnostního sboru nebo vedoucí organizační části bezpečnostního sboru, jenž má pravomoc jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru, učiní první úkon vůči účastníkovi. (2) Prvním úkonem může být doručení rozhodnutí o propuštění, jestliže služební funkcionář uvedený v odstavci 1 zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí.*

[30] Ustanovení § 184 odst. 2 zákona o služebním poměru představuje specifikum řízení o propuštění ze služebního poměru, neboť prvním úkonem v řízení může být doručení rozhodnutí o propuštění. V řízení o propuštění příslušníka ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru tedy v prvoinstančním řízení nemusí probíhat klasické dokazování, a účastník řízení tak podle § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru nemá možnost předkládat důkazní návrhy, vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, případně navrhnout jejich doplnění. Plná možnost k uplatnění všech uvedených procesních práv je účastníkovi řízení dána v řízení odvolacím (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 As 87/2014 - 65).

[31] Stěžovatel především zpochybňuje dostatečné a zákonné zjištění skutkového stavu žalovaným pro účely splnění podmínek pro propuštění stěžovatele ze služebního poměru.

[32] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 3 Ads 89/2013 - 27, dovodil, že závěr o tom, že jednání příslušníka naplnilo znaky trestného činu, si může služební funkcionář učinit sám i bez toho, že by již byla v trestním řízení zjištěna vina příslušníka. Rozhodnutí trestního soudu o tom, zda příslušník spáchal trestný čin, proto nemusí předcházet rozhodnutí o propuštění příslušníka ze služebního poměru. Tento závěr byl učiněn ve vztahu k předešlému zákonu o služebním poměru příslušníků Policie České republiky (zákon č. 186/1992 Sb.), nicméně je plně aplikovatelný i na nyní projednávaný případ, neboť právní úprava předešlá a aktuální je v tomto ohledu shodná.

[33] V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 As 87/2014 - 65, na nějž odkazují oba účastníci řízení, Nejvyšší správní soud uvedl, že v případech, kdy se dopustí příslušník jednání vykazujícího znaky trestného činu, bude pravděpodobně zároveň s případným řízením o propuštění ze služebního poměru probíhat i trestní řízení. Zákonodárce nezůstal u možnosti propuštění až na základě odsuzujícího rozsudku v trestním řízení (v kombinaci se zproštěním výkonu služby dle § 40 zákona o služebním poměru), ale výslovně zakotvuje i důvod k propuštění ze služebního poměru, který předpokládá rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění před ukončením trestního řízení. Je tedy nutno akceptovat úmysl zákonodárce postihnout důsledkem propuštění ze služebního poměru i jednání mající znaky trestného činu.

pokračování

[34] Ve výše uvedeném rozsudku č. j. 10 As 87/2014 - 65 Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že usnesení o zahájení trestního stíhání bylo dostatečným podkladem pro postup služebního funkcionáře dle § 184 odst. 2 zákona o služebním poměru, a to dokonce za situace, kdy v průběhu řízení o žalobě proti rozhodnutí služebního funkcionáře byl trestním soudem vydán zprošťující rozsudek.

[35] Obecně lze konstatovat, že pokud je proti policistovi zahájeno trestní řízení, je to určitá indicie pro služebního funkcionáře, zda není naplněn obligatorní důvod pro propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Služební funkcionář může vycházet jak ze zjištění, která již byla učiněna v rámci trestního řízení, tak učinit zjištění vlastní a opatřit si vlastní podklady pro rozhodnutí.

[36] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře obecně připouští, aby podklady získané v jiných řízeních byly v řízení před správním orgánem, včetně řízení o propuštění ze služebního poměru jako podklady použity (srov. např. rozsudek ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, rozsudek ze dne 10. 9. 2013, č. j. 3 Ads 94/2012 - 31, rozsudek ze dne 9. 7. 2015, č. j. 7 As 94/2015 - 21), zdůrazňuje však potřebu zachovat procesní práva účastníka řízení, zejména za situace, kdy obsah jednotlivých důkazů vzájemně nekoresponduje nebo jsou-li použity listiny, v nichž jsou zachyceny výpovědi svědků (srov. např. ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009 - 57, rozsudek ze dne 9. 7. 2015, č. j. 7 As 94/2015 - 21). Takové listiny však v nyní projednávaném případě podkladem rozhodnutí služebního funkcionáře nebyly.

[37] Žalovaný v rozhodnutí shrnuje, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru vychází z usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů o zahájení trestního stíhání a z dalších podkladů, z nichž jsou významné úřední záznamy o podání vysvětlení stěžovatele a dalších osob, protokol o stěžovatelově výsledku, usnesení o jeho vzetí do vazby včetně protokolu o vazebním jednání a usnesení o vzetí do vazby obviněného M. S. v související kauze včetně protokolu o vazebním jednání. Všechny tyto podklady jsou ve správním spise obsaženy. V odůvodnění usnesení o zahájení trestního stíhání je shrnut obsah z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, výpovědi stěžovatele a M. S.

[38] Zákon o služebním poměru zakotvuje zásadu volného hodnocení důkazů. Podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru je důkazem vše, co může přispět ke zjištění skutkového stavu věci, důkazní prostředky ustanovení vyjmenovává příkladmo a prioritu některého z důkazních prostředků nestanovuje. V souladu s § 180 odst. 4 zákona o služebním poměru služební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Služební funkcionářům tedy není pro řízení o propuštění podle § 42 zákonem předepsáno, jakého důkazu je k prokázání rozhodných skutečností zapotřebí, jakou váhu kterým důkazům mají přikládat nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování.

[39] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že ve své výpovědi jednoznačně trestnou činnost popřel. Součástí listinných důkazů opatřených z trestního řízení byl též protokol zachycující výpověď stěžovatele v pozici obviněného. Stěžovatel při svém výsledku výslovně uváděl, že obviněným M. S. a K. K. v trestné činnosti nepomáhal, resp. že je přesvědčen, že se trestné činnosti nedopouštěli, nicméně vlastní jednání, v němž byly spatřovány znaky trestného činu, konkrétně neoprávněné provedení lustrace vozidel

prostřednictvím podřízeného, výslovně připustil. Toto přitom byla v nyní projednávaném případě podstatná skutková okolnost. Nejvyšší správní soud považuje za logické, že služební funkcionář v řízení o propuštění ze služebního poměru za takové situace neměl potřebu zjišťovat další skutkové okolnosti, neboť to podstatné již bylo zjištěno.

[40] Listiny, jež v řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 zákona o služebním poměru služební funkcionář použil jako podklad pro své rozhodnutí, tvořily vnitřně nerozporný, konzistentní celek. Služební funkcionář ani žalovaný za takové situace neměli rozumný důvod pro provádění dalšího dokazování. Rozsah potřebného dokazování je třeba zvažovat i v kontextu zákonem stanovené prekluzivní lhůty dle § 42 odst. 4 zákona o služebním poměru v rozhodném znění, která myslitelný rozsah dokazování limituje.

[41] Stěžovatel v podaném odvolání ani v dalším řízení před žalovaným nenavrhл doplnění dokazování, ani neuvedl žádná tvrzení, jimiž by zjištění vyplývající z provedeného dokazování upřesnil, korigoval či vyvrátil. Ze správního spisu přitom nevyplývá, že by stěžovateli bylo v odvolacím řízení odepřeno právo nahlížet do spisu, případně právo navrhnout důkazy; ostatně nic takového netvrdí ani stěžovatel. Podle § 184 odst. 2 zákona o služebním poměru může být doručení rozhodnutí prvním úkonem. V řízení o propuštění ze služebního poměru v prvním stupni tedy stěžovatel neměl možnost předkládat důkazní návrhy, vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, případně navrhnout jejich doplnění, tato práva však nevyužil ani v řízení o odvolání. V samotném odvolání pouze obecně namítl, že na základě důkazů založených v trestním spise nebylo možné dojít k nepochybnému závěru, že trestné činy spáchal, a popřel, že by si byl vědom, že lustrovaná vozidla pocházejí z trestné činnosti a že by informováním mohl poskytnout spoluobviněným neoprávněný prospěch, a rovněž zpochybnil prokázání úmyslu.

[42] Stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti neuvedl žádná konkrétní tvrzení, kterými by zpochybnil zjištěný skutkový stav či zákonnost jednotlivých podkladů, na kterých stojí rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru.

[43] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že v nyní projednávaném případě bylo rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru založeno na skutkovém stavu dostatečně zjištěném a služební funkcionář zjistil skutkový stav způsobem a v rozsahu, který odpovídá důkaznímu standardu požadovanému v řízení o propuštění ze služebního poměru. Podklady, z nichž služební funkcionář při svém rozhodnutí vyšel, byly relevantní a dostatečné.

[44] Nad rámec výše uvedeného lze zmínit, že i výsledek trestního řízení potvrdil stěžovatelovo jednání. Stěžovatel byl soudem v trestním řízení pravomocně odsouzen za trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve stadiu pokusu v jednočinném souběhu s přečinem nadržování podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku. Obžaloby z přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku byl stěžovatel zproštěn z důvodu, že odcizený předmět nedosahoval podle znaleckého posudku hodnoty 5 000 Kč. Zproštění se tak týkalo pouze jednoho ze tří trestných činů, z nichž byl stěžovatel v trestním řízení obviněn. Skutková zjištění, kterými žalovaný svůj závěr podložil, tedy nebyly důkazy provedenými v řízení před trestními soudy a závěry těchto soudů vyvráceny v takovém rozsahu, který by odůvodnil zrušení rozhodnutí. V trestním řízení jsou přitom orgány

pokračování

činné v trestním řízení vázány zcela striktními procesními pravidly a principem *in dubio pro reo*. Těžko by tak mohl obstát závěr, že jednání, jehož se stěžovatel dopustil a jež bylo předmětem posuzování služebního funkcionáře v řízení o propuštění ze služebního poměru, nevykazovalo znaky trestného činu, když soud rozhodl, že toto jednání nejen, že vykazuje znaky trestného činu, nýbrž i je trestným činem.

[45] V rozsudku ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 Ads 56/2007 - 61, na nějž poukazuje stěžovatel, Nejvyšší správní soud sice skutečně vyslovil, že obecně je potřeba vycházet z původních důkazů a správní orgány jsou obecně povinny samy si opatřit dostatek podkladů pro své rozhodnutí, tento závěr však vyslovil za situace, která je skutkově odlišná od nyní projednávaného případu, neboť provedené důkazy nevypovídaly jasně o tom, „co se skutečně odehrálo“. I v tomto rozsudku však Nejvyšší správní soud zdůraznil, že dokazování je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů. Správní orgán je povinen si za účelem zjištění skutkového stavu opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního orgánu a totéž platí i pro následné hodnocení provedených důkazních prostředků.

[46] Ani odkaz stěžovatele na rozsudek ze dne 19. 1. 2012, č. j. 4 Ads 89/2011 - 134, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že pouze za pomoci listin opatřených v počátečním stádiu trestního řízení si služební funkcionář nemohl učinit spolehlivý úsudek o tom, že příslušník skutečně porušil služební slib zavrženíhodným jednáním majícím znaky trestného činu, nepovažuje Nejvyšší správní soud pro nyní projednávaný případ za příléhavý, byť východiska v tomto rozsudku vyslovená vyznívají obecněji. V uvedeném případě však služební funkcionář neprovedl dokazování na základě důkazních návrhů příslušníka a ani se v rozhodnutí nevypořádal s tím, z jakého důvodu případně považuje provedení navrhovaných důkazů za nadbytečné. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, provedení neoprávněné lustrace vozidel stěžovatel při svém výslechu prováděném Generální inspekcí bezpečnostních sborů výslovně připustil, pouze v něm zřejmě nespatořoval trestný čin (což však je otázka právní kvalifikace, nikoli otázka skutková) a v odvolacím řízení neuplatnil žádné návrhy na provedení důkazů, prostřednictvím kterých by dosavadní skutková zjištění měla být doplněna.

[47] Naopak v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 As 87/2014 - 65, již výše citovaném, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že samotné usnesení o zahájení trestního stíhání bylo dostatečným podkladem pro postup služebního funkcionáře dle § 184 odst. 2 zákon o služebním poměru, a to dokonce za situace, kdy v průběhu řízení o žalobě proti rozhodnutí služebního funkcionáře byl trestním soudem vydán zprošťující rozsudek.

[48] Nejvyšší správní proto s ohledem na výše uvedené dospěl rovněž k závěru, že městský soud nepochybil, když podklady pro rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru považoval za dostatečné. Závěry městského soudu vzhledem ke konkrétním okolnostem nyní projednávaného případu Nejvyšší správní soud nepovažuje za „odklon od ustálené soudní rozhodovací praxe“, jak namítá stěžovatel.

[49] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i s věcným posouzením a nepřisvědčil ani námitce, že nebyly splněny kumulativně stanovené podmínky pro propuštění příslušníka dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru.

[50] Podle § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru služební slib zní: „*Slibuji na svou čest a svědomí, že při výkonu služby budu nestranný a budu důsledně dodržovat právní a služební předpisy, plnit rozkazy svých nadřízených a nikdy nezneužiji svého služebního postavení. Budu se vždy a všude chovat tak, abych svým jednáním neobrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Služební povinnosti budu plnit řádně a svědomitě a nebudu váhat při ochraně zájmů České republiky nasadit i vlastní život.*“ Složení slibu je jedním z předpokladů pro vznik služebního poměru příslušníka bezpečnostních sborů (§ 17 odst. 3 *in fine* zákona o služebním poměru). Povinnosti, jejichž dodržování příslušník bezpečnostního sboru slíbil, jsou proto pro příslušníka závazné. Vyplývají z nich zvýšené nároky na integritu příslušníka. Jak vyplývá ze znění slibu, porušení jakéhokoli právního předpisu je porušením slibu. Tím spíše takovým porušením bude porušení norem trestního zákoníku, který jako prostředek *ultima ratio* upravuje společensky nejvíce škodlivá jednání.

[51] Policie České republiky slouží veřejnosti; jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropské unie nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (§ 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky).

[52] S ohledem na úkoly Policie České republiky a posláním povolání policisty lze předpokládat, že za obvyklých okolností bude jednání, které vykazuje znaky trestného činu (nebo dokonce je trestným činem), jednáním zavrženíhodným, které je způsobilé v očích občanů diskreditovat dobrou pověst Policie České republiky jako garanta bezpečnosti a veřejného pořádku. Takové jednání je s postavením policisty neslučitelné.

[53] Nejvyšší správní soud souhlasí i se závěrem městského soudu ohledně námitky, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, konkrétně s námitkou, že stěžovateli nebylo v prvostupňovém řízení umožněno aktivně zasáhnout do řízení, a námitkou stěžovatele, že neporušil služební slib.

[54] Nejvyšší správní soud dává stěžovateli za pravdu, že na námitku porušení procesních práv v řízení před služebním funkcionářem žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nijak neodpověděl. Nemožnost účastníka řízení o propuštění ze služebního poměru „zasáhnout do řízení“ před služebním funkcionářem, je-li využit postup dle § 184 odst. 2 zákona o služebním poměru, však vyplývá z povahy věci a tento náhled potvrdila i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 As 87/2014 - 65). Namítaný nedostatek odůvodnění rozhodnutí žalovaného tedy Nejvyšší správní soud neshledal býti natolik intenzivní vadou, aby bylo namíste rozhodnutí žalovaného rušit. Doplnění rozhodnutí žalovaného o reakci na tuto odvolací námitku by bylo čistě formálním krokem.

[55] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, porušení zákona je porušením slibu příslušníka bezpečnostního sboru, v němž se příslušník zavazuje mj. důsledně dodržovat právní a služební předpisy. Odůvodnění, že příslušník porušil jednáním, které vykazuje znaky trestného činu, slib příslušníka bezpečnostního sboru, tedy obvykle bude jen formálním krokem, který by v odůvodnění rozhodnutí o propuštění příslušníka bezpečnostního sboru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru s ohledem na dikci ustanovení měl být uveden, nicméně explicitní nezdůvodnění této podmínky v odůvodnění rozhodnutí není vadou takové intenzity, pro kterou by rozhodnutí

pokračování

správního orgánu mělo být zrušeno. V rozhodnutí služebního funkcionáře je odůvodnění naplnění všech podmínek pro propuštění příslušníka vymezené § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru obsaženo, a s ohledem na zásadu jednoty správního řízení v prvním a druhém stupni tedy Nejvyšší správní soud ani tento nedostatek rozhodnutí žalovaného nepovažuje za natolik závažný, aby měl vliv na jeho zákonnost.

IV. Závěr a náklady řízení

[56] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou. Ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku městského soudu. Kasační stížnost proto byla dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítnuta.

[57] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud žalovanému náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2022

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu